

Trọng Miên

Đàn bò câu trắng

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net/>

Tạo ebook: Nguyễn Kim Vỹ.

MUC LUC

[Đàn bò câu trắng](#)

Trọng Miên

Đàn bò câu trắng

Nhà đạo sĩ đi gần tới bờ sông Linh thì mặt trời sắp lặn nhuộm mặt nước chan hòa sắc máu. Ngẩng nhìn trời xanh, lâm râm đọc bản kinh cầu nguyện ban tối, đạo sĩ chợt thấy một đàn bò câu trắng bay tấp tểi đến trước mặt mình rồi vây quanh. Đạo sĩ dừng chân lại, nhìn thấy một con rắn đốm hoa lớn đang bò lên một cây cao bên đường đầy những tổ chim bồ câu hoang. Lá cây xanh và những chồi non nhắc đạo sĩ nhớ tới mùa xuân, mùa sinh nở của loài chim giang hồ. Những chim mẹ bay quần quít gần tổ con chưa đủ lông, đủ cánh để thoát khỏi tai họa ghê gớm sắp đến một bên mình. Đạo sĩ hươ gậy vụt vào đầu con rắn chết tươi.

Tối đến, đạo sĩ trọ ở túp lều tranh của người đưa thuyền, đợi hừng sáng chuông đồ thì sang sông. Trước khi đi ngủ, đạo sĩ ngồi vọng niệm dâng cao thần trí lên trời. Đêm lạnh lùng thêm giá rét vì gió thổi ở bãi sông đưa lên. Trăng xanh như lời cầu nguyện lọt qua khe cửa soi vào chỗ đạo sĩ tĩnh tọa. Trong khi đạo sĩ ngồi nhắm mắt tâm niệm thì cửa len lén mở, một người đàn bà bước vào, đến ngồi gần bếp lửa của kẻ đưa thuyền đã đốt lên cho khách sưởi. ánh lửa lập lánh trên khuôn mặt long lanh một nhan sắc rực rỡ, dữ dội. Hai mắt đen huyền chứa chan điện lực, đôi môi đỏ thắm sắc máu, thân hình uốn éo như sương khói trong làn áo đen lốm đốm những hoa như mình rắn - vì người đàn bà ấy là hiện thân của con rắn đến báo thù.

Người đàn bà xà tinh chăm chú nhìn vào mặt đạo sĩ như thôi miên. Tự con yêu tinh khởi bốc một mùi hương sắc dục lan tràn như làn sóng điện khí đến bao vây đạo sĩ. Nhưng linh hồn nhà tu hành đắm đuối trong hương thơm huyền diệu của đức tin, không để ý tới ma lực quyến rũ của sắc dục

đang kết tinh trong không khí mình thờ.

Người đàn bà xà tinh chập chờn lại gần đạo sĩ lả lơi hát một khúc ca dâm đặng gợi tình, nhưng đạo sĩ vẫn không hay biết gì hết vì còn mãi mê theo điệu nhạc sáng láng của bài kinh.

Người đàn bà xà tinh đến trước mặt đạo sĩ nằm nghiêng ngửa. Nhưng đôi mắt đạo sĩ vẫn nhắm nghiền và đang dõi theo hình ảnh rạng ngời hiện ra sau bài kinh.

Người đàn bà xà tinh xích lại gần hơn trong một dáng điệu khiêu khích nồng nàn. Nhưng đạo sĩ vẫn thì thầm đọc kinh và đang ngó lên vì màu sắc phương phi của đạo.

Người đàn bà xà tinh liền đưa hai cánh tay trắng tinh ra định quàng lấy vai đạo sĩ, hơi thở sắc đục nóng hổi một bên má người. Nhưng đạo sĩ vẫn ngồi yên đọc kinh và lời kinh huyền diệu khiến người đàn bà xà tinh không dám xúc phạm đến nhà tu hành.

Đạo sĩ cứ lạnh lùng thản nhiên, không biết rằng người đàn bà định cắm dõ mình vào vòng tội lỗi là hiện thân con rắn.

Lúc ấy đã gần nửa đêm, và người đàn bà xà tinh phải làm xiêu lòng đạo sĩ trước khi chuông nhà thờ đổ. Nó đã nghĩ ra được một cách ghê gớm để trả thù kẻ đã giết mình: nhà đạo sĩ sẽ chết ở trong tay nó và sẽ mất linh hồn. Làm cho mất linh hồn, cái ý tưởng vô cùng sâu độc đã nảy nở ra trong óc con xà tinh, vì nó không muốn chỉ giết được phần xác của đạo sĩ mà thôi.

Người đàn bà xà tinh biến thân xác ra để lôi cuốn nhà đạo sĩ đắm chìm trong sắc dục cho bỏ hết những năm tu hành và rồi sẽ bị nó phun nhả nọc độc vào miệng chết. Nhưng đạo sĩ vẫn đọc kinh và người đàn bà xà tinh không thể xúc phạm gì được trong lúc những lời kinh còn rung động lòng người tu hành.

Đến nửa đêm, nhà đạo sĩ đã đọc hết những bài kinh cầu nguyện thuộc lòng, và mệt mỏi sau một ngày đi đường xa, nằm xuống ngủ say, không để ý hay biết gì đến cái tai họa ác liệt sắp xảy đến cho mình. Người đàn bà xà tinh khoái trá vì sắp sửa được báo thù, và lần này thì đạo sĩ không thể thoát khỏi được nữa. Những lời kinh cũng đã hết thì thậm rung động lòng người tu hành. Nhưng đàn bò câu trắng đã thấy biết người đàn bà là hiện thân của con rắn đến báo oán. Và chúng cầu nguyện cho ân nhân. Chúng muốn gọi nhà đạo sĩ dậy nhưng không biết làm thế nào, vì chúng chỉ là những con chim bé nhỏ.

Thế rồi thỉnh linh chuông bỗng đổ, tiếng chuông thần bí vọt kêu lên giữa lúc nửa đêm. Tiếng chuông vang động, tuôn ra những lớp sóng đồng huyền diệu, vươn cao lên tới trời xanh.

Đàn bò câu trắng đã bay đến cái chuông lớn của giáo đường gần đó. Một con đem hết sức lực bé nhỏ bay liệng mình vào thành chuông rồi rớt xuống chết vì sự động chạm dữ dội. Một con khác, rồi một con khác, bay đánh chuông kêu lên rồi rớt xuống chết. Đàn bò câu trắng cứ đánh chuông kêu lên cho đến khi người đưa thuyền và đạo sĩ nghe tưởng là trời hừng sáng, dậy qua sông.

Rút từ tập Trắng xanh huyền hoặc,
Nxb. Đông Phương, Hà Nội, 1941

Lời cuối: Cảm ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.
Nguồn: <http://vnthuquan.net>
Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Nguồn: Hoangphihong
Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003